

УДК 37.017:001.895

Готовність педагога Нової української школи до інноваційної діяльності

READINESS OF A NEW UKRAINIAN SCHOOL TEACHER FOR INNOVATIVE ACTIVITIES

ЛАВРОВА Лариса – кандидат філософських наук, завідувач кафедри виховання та культури здоров'я, Комунальний заклад вищої освіти «Дніпровська академія неперервної освіти» Дніпропетровської обласної ради, вул. Володимира Антоновича, 70, м. Дніпро, 49006, Україна

ORCID <https://orcid.org/0000-0001-8027-3364>

САВЧЕНКО Вікторія – кандидат педагогічних наук, доцент кафедри виховання та культури здоров'я, Комунальний заклад вищої освіти «Дніпровська академія неперервної освіти» Дніпропетровської обласної ради, вул. Володимира Антоновича, 70, м. Дніпро, 49006, Україна

ORCID <https://orcid.org/0000-0003-2551-7164>

DOI <https://doi.org/10.54891/2786-7005-2022-2-5>

LAVROVA Larisa – Candidate of Philosophical Sciences, Head of the Department of Health Education and Culture, Communal Institution of Higher Education "Dnipro Academy of Continuing Education" of Dnipropetrovsk Regional Council", 70, Volodymyr Antonovych Str., Dnipro, 49006, Ukraine

SAVCHENKO Viktoriya – Candidate of Pedagogical Sciences, Associate Professor of the Department of Health Education and Culture, Communal Institution of Higher Education "Dnipro Academy of Continuing Education" of Dnipropetrovsk Regional Council", 70, Volodymyr Antonovych Str., Dnipro, 49006, Ukraine

Анотація. У статті проведено аналіз проблеми готовності педагогів Нової української школи (НУШ) до здійснення інноваційної діяльності у процесі реалізації освітянських реформ. Показано, що саме педагог НУШ виступає в ролі агента змін, оскільки він є суб'єктом безпосереднього упровадження настанов освітянських реформ у педагогічному процесі. Особливої уваги заслуговує готовність педагогів НУШ до системного використання та розробки саме інноваційних педагогічних технологій, тобто до інноваційної діяльності на практично-операційному, технологічному рівні реалізації завдань освітніх реформ. Розглянуто готовність педагога НУШ до інноваційної діяльності загалом та застосування інноваційних педагогічних технологій зокрема, що формується на перетині розвитку потенціалу педагога до максимізації свого творчо-професійного ресурсу та власного ресурсу самоактуалізації як особистості. Доведено, що інноваційні педагогічні технології слід розглядати саме як інтегрований механізм одночасної трансформації освітнього процесу та педагогів у системі НУШ, який поєднує суб'єкту та об'єкту підсистеми інноваційного процесу. Аргументовано, що навчання у межах проєкту підготовки педагогів НУШ інноваційним педагогічним технологіям одночасно слід розглядати і як упровадження інноваційних підходів до післядипломної педагогічної освіти, які сприяють професійному розвитку вчителів та освітніх менеджерів. Зокрема, для педагогів НУШ технологія розвивального навчання дозволяє ефективно підготуватися до реалізації кількох базових напрямів нововведень НУШ. Перспективна для підготовки педагогів НУШ до упровадження новацій в освітньому процесі є також технологія геймізації та загалом технології едьютейменту, тобто освіти через розваги та ігри. Слід звернути увагу на педагогіку партнерства, яка у Концепції НУШ утверджується як базовий механізм формування інноваційного освітнього середовища. Констатовано, що оволодіння інноваційними педагогічними технологіями відіграє одну із провідних ролей у формуванні готовності педагогів до реалізації завдань та настанов НУШ.

Ключові слова: готовність педагога, освітні інновації, педагогічні технології, розвивальне навчання, едьютеймент, педагогіка співробітництва.

Summary. The article analyzes the problem of the readiness of NUS teachers to carry out innovative activities in the process of implementing educational reforms. It is shown that it is the NUS teacher who acts as an agent of changes, as he is the subject of the direct implementation of the guidelines of educational reforms in the pedagogical process. The readiness of NUS teachers for the systematic use and development of innovative pedagogical technologies, that is, for innovative activities at the practical-operational, technological level of the implementation of educational reform tasks, deserves special attention. The readiness of the NUS teacher for innovative activities in general and the application of innovative pedagogical technologies in particular, which is formed at the intersection of the development of the teacher's potential to maximize his creative and professional resource and his own resource of self-actualization as an individual, is considered. It is proven that innovative pedagogical technologies should be considered precisely as an integrated mechanism of simultaneous transformation of the educational process and teachers in the system of the National Academy of Sciences which combines the subject and object subsystems of the innovation process. It is argued

that training within the framework of the project of training of teachers of NUS in innovative pedagogical technologies should be considered at the same time as the introduction of innovative approaches to postgraduate pedagogical education, which contribute to the professional development of teachers and educational managers. In particular, for NUS teachers, the technology of developmental learning allows them to effectively prepare for the implementation of several basic directions of innovations of NUS. The technology of gamification and in general the technology of edutainment, i.e. education through entertainment and games, is also promising for the preparation of teachers of the National University for the introduction of innovations in the educational process. Attention should be paid to the pedagogy of partnership, which is approved in the Concept of the National Academy of Sciences as the basic mechanism for the formation of an innovative educational environment.

Key words: *teacher readiness, educational innovations, pedagogical technologies, developmental learning, edutainment, pedagogy of cooperation.*

Вступ. Оскільки Нова українська школа (надалі – НУШ), як концепція реформ та базового тренду розвитку вітчизняної освіти, може бути схарактеризована насамперед як системний інноваційний проєкт, реалізація цього проєкту передбачає запровадження комплексу педагогічних інновацій різного напрямку та спрямованості. Оскільки цілепокладально-стратегічний вимір освітніх реформ достатньо ґрунтовно розроблений у межах самої концепції Нової української школи, для освітньої практики найбільше значення має технологічний вимір інновацій. Однак практичні освітні технології потрібно розглядати як синтез власне технологічних змін в освітньому процесі та формування інноваційних компетенцій самих педагогів. А саме такий інтегрований погляд та педагогічні інновації є недостатньо вивченою проблемою реалізації концепції НУШ в освітній практиці.

Аналіз останніх досліджень. Проблема готовності педагогів до реалізації завдань НУШ розглядається у багатьох вітчизняних наукових розвідках за низкою напрямів. Розглядаються проблеми професійної підготовки педагогів в умовах післядипломної педагогічної освіти у контексті проблематики НУШ (Л. Сергеева, О. Бондарчук, М. Скрипник та інші). Аналізуються проблеми запровадження інноваційних технологій в освітньому процесі у контексті ролі у ньому педагогів (Л. Парашенко, О. Пометун, Т. Середняк та інші). Розглядаються проблеми взаємозв'язку застосування інноваційних технологій та змін у освітньому просторі НУШ (С. Лондар, В. Савченко та інші). Досліджуються і конкретні інноваційні технології у практиці педагога НУШ та оптимальні способи оволодіння ними з боку педагогів-новаторів (О. Ворон, Ю. Зубцова, І. Олійник, Л. Тищенко та інші). Разом з тим на периферії наукових досліджень залишається проблема місця інноваційної діяльності педагога НУШ у системі його професійної готовності до здійснення освітніх реформ.

Мета статті. Визначення ролі та напрямів формування готовності педагога НУШ щодо запровадження педагогічних інновацій у своїй професійній діяльності.

Виклад основного матеріалу. Аналіз процесу здійснення освітніх реформ показує, що основні проблеми виникають саме на операційно-технологічному рівні і пов'язані з рівнем готовності педагогів НУШ до запровадження інновацій у власній діяльності. Загалом готовність педагога НУШ до професійної діяльності в умовах реформ та запровадження інновацій представляє

собою достатньо складний і різносторонній процес. Він передбачає взаємодію певних достатньо великої кількості складових, серед яких доцільно виділити наступні.

По-перше, ціннісно-мотиваційний вимір готовності педагогів НУШ до запровадження інновацій для досягнення поставлених освітніми реформами цілей, що включає формування відповідних ціннісних орієнтацій на креативну діяльність та їх трансформацію у мотиви активного використання інноваційних педагогічних технологій у власній професійній діяльності.

По-друге, змістово-операційний вимір вказаної готовності, що включає як оволодіння змістом та інструментарієм інноваційних педагогічних технологій, так і здатністю включати їх у безпосередній освітній процес чи формувати нову процесуальну цілісність освітньої діяльності.

По-третє, оціночно-еволюційний вимір, що передбачає здатність педагогів НУШ здійснювати рефлексію стосовно власної діяльності та вносити зміни в застосовувані ним інноваційні педагогічні технології та власні компетенції у відповідності з потребами освітніх суб'єктів та конкретикою освітнього процесу.

У цілому, у комплексі професійних компетенцій, що характеризують готовність педагога НУШ до запровадження інновацій у власній діяльності, найбільше значення мають здатність педагога запроваджувати інновації та мотивація до цього процесу; його інтегрованість у регіональну систему підготовки педагогів до роботи в умовах НУШ та відповідно наявність доступу до апробованих технологій, методик, програм і проєктів; оволодіння методиками адаптації інноваційних педагогічних технологій до власної освітньої діяльності та розробки авторських педагогічних технік; формування індивідуальних мотивів до професійного удосконалення у процесі реалізації завдань НУШ.

Слід мати на увазі, що саме педагог НУШ виступає у якості агента змін, оскільки він є суб'єктом безпосереднього запровадження настанов освітянських реформ у педагогічному процесі. Відтак практична реалізація освітніх інновацій фокусується саме на особистості педагога, при цьому основним завданням є створення організаційних та цілепокладально-мотиваційних передумов зміни його діяльності з орієнтацією на необхідні для вітчизняної системи освіти нововведення. Враховуючи належність НУШ до комунікативних освітніх моделей, що забезпечують

перформатування освітнього процесу з трансляції освітніх наративів на освітню комунікацію, у центрі процесу формування готовності педагога має стояти здатність до ефективної освітньої комунікації, діалогової форми освітнього процесу, командної роботи у процесі упровадження інновацій [6, с. 73].

Інноваційним технологіям відведено особливу роль у процесі професійної підготовки педагогів, здатних до змін організації освітнього процесу, його змісту, форм і методів, а також пошуку нових підходів до педагогічної діяльності під час переходу від традиційних форм навчання до нестандартних методів, адже саме вони сприяють підвищенню та вдосконаленню професійної підготовки здобувачів освіти.

Окремої уваги заслуговує готовність педагогів НУШ до системного використання та розробки саме інноваційних педагогічних технологій, тобто до інноваційної діяльності на практично-операційному, технологічному рівні реалізації завдань освітніх реформ. Мається на увазі упровадження нововведень, які забезпечують досягнення завдань НУШ чи сприяють цьому процесу. Оскільки йдеться про технології, то у центрі уваги знаходяться оригінально адаптовані чи авторські новаторські методи чи прийоми практичних педагогічних дій. У цьому сенсі технологічні педагогічні інновації у системі НУШ слід інтерпретувати як цілеспрямоване, систематичне та цільовим чином орієнтоване упровадження у практику НУШ таких педагогічних дій, прийомів, операцій, методик тощо, які забезпечують результативність освітнього процесу НУШ як певної цілісності, що інтегрована стратегічними цілями освітніх реформ. Найбільш цінними є технології, які представляють собою комплексний механізм реалізації стратегії НУШ – від визначення цілей та постановки завдань у певному сегменті освітньої діяльності до досягнення необхідних результатів.

Технологічність означає наявність певного алгоритму дій, який з високою мірою вірогідності забезпечує реалізацію визначених завдань, заради яких упроваджується та чи інша освітня інновація. Сьогодні у контексті інноваційної діяльності педагогів НУШ звичайно використовуються різні поняття – «інноваційна технологія», «педагогічна технологія», «освітня технологія», «технологія виховання», «технологія навчання», «технологія ефективної комунікації» тощо. Проте використання терміну «освітня технологія» по відношенню до інноваційної діяльності педагога НУШ слід вважати не зовсім коректним, оскільки цей термін охоплює здебільшого процеси у межах освітніх систем та їх інституційних складових і є неадекватним для опису інноваційної діяльності окремих педагогів. Під освітньою технологією насамперед розуміється цілий комплекс інноваційного цілепокладання, а також форм і методів навчання, спрямованих на формування необхідних компетенцій у межах цілого напрямку освітньої діяльності на певному організаційному чи інституційному рівні. Даний концепт найбільш зручний для розробки чи просто дискрипції моделі командної роботи, що включає визначення цілей, планування, конкретизацію цілей у конкретних діях та їх репрезентацію на рівні освітніх практик. У даному випадку йдеться

скоріше про стратегію інноваційних змін на рівні організаційного суб'єкта освітньої діяльності, у межах якої розробляється достатньо складна система механізмів та інструментів реалізації стратегії з виходом на практичні технології кожного члена команди чи учасника реалізації проєкту [7, с. 114].

По відношенню до проблеми готовності педагогів НУШ до упровадження інновацій у своїй роботі більш адекватним буде концепт педагогічної технології. Педагогічна технологія виступає у якості програми чи проєкту певної педагогічної діяльності, яка послідовно реалізується у практичному процесі навчання та виховання, тобто є плановим практичним втіленням попередньо спроектованого педагогічного процесу.

Залученість до інноваційного процесу педагога НУШ дає йому можливість, з одного боку, вийти на застосування нових педагогічних практик і тим самим забезпечити розвиток власного творчого потенціалу, а з іншого боку – визначитися з перспективами власного професійного розвитку на достатньо значну стратегічну перспективу. Поєднання стратегічного планування свого розвитку з орієнтацією на креативну діяльність забезпечує проєкт НУШ висококваліфікованими «агентами змін», які здатні самостійно вирішувати завдання інноваційних трансформацій на рівні повсякденної освітньої практики, бачити та попереджати можливі труднощі, використовувати проблеми в якості рушійної сили інновацій, а не перепон на їх шляху. Йдеться також про формування у педагогів НУШ здатностей до самостійного пошуку оптимальних напрямів самореалізації в системі НУШ, узгодження цілей та цінностей самоактуалізації у процесі індивідуального пошуку оптимальної моделі участі в інноваційних процесах НУШ [4].

Таким чином, готовність педагога НУШ до інноваційної діяльності загалом та застосування інноваційних педагогічних технологій зокрема формується на перетині розвитку потенціалу педагога до максимізації свого творчо-професійного ресурсу та власного ресурсу самоактуалізації як особистості. Інноваційні педагогічні технології слід розглядати саме як інтегрований механізм одночасної трансформації освітнього процесу та педагогів у системі НУШ, який поєднує суб'єкту та об'єкту підсистеми інноваційного процесу.

Що стосується самих інноваційних педагогічних технологій, то тут існує величезна кількість і конкретних проєктів, і системних інноваційних підходів, що об'єднують різноманітні методики у межах єдиної методологічної основи оновлення педагогічної практики. У наявних роботах зустрічається дуже широкий перелік таких технологій: диференційоване, проблемне, імітаційне навчання; інформаційні мережні технології; дистанційні технології навчання з використанням найрізноманітніших платформ та методів; особистісно зорієнтоване навчання різного типу та спрямованості; різноманітні технології кооперативного навчання та педагогіки співробітництва тощо. Окрему сферу педагогічних технологій складають інноваційні форми проведення навчального процесу – дидактичні ігри, «круглі столи»; кейс-технології; проведення тренінгів та дискусій; організація конференцій та конкурсів

творчих робіт; моделювання у навчальному процесі професійних завдань; підготовка презентацій тощо.

Тому навчання у межах проєкту підготовки педагогів НУШ інноваційним педагогічним технологіям одночасно слід розглядати і як упровадження інноваційних підходів до післядипломної педагогічної освіти, які сприяють професійному розвитку вчителів та освітніх менеджерів. Практика роботи у системі підготовки педагогів НУШ дозволяє виділити найбільш актуальні у вказаному сенсі педагогічні технології. Зупинимося на найбільш затребуваними, за даними наших опитувань, освітніми інноваційними технологіями.

Насамперед слід звернути увагу на нове прочитання добре знайомої вітчизняним педагогам технології розвивального навчання в інтерпретації Д. Ельконіна – В. Давидова, яка, на цілком слушну думку вітчизняних фахівців, «ідеально підходить в якості інноваційного механізму реалізації настанов нової української школи» [5, с. 52]. Причин такої оцінки кілька. По-перше, це цілісний та дуже ґрунтовно підготовлений інноваційний проєкт, у якому на єдиному методологічному підґрунті поєднуються цілі, зміст, технологічний інструментарій, соціально затребуваний результат. По-друге, багаторічна практика застосування даної технології засвідчує її ефективність саме як механізму інноваційної зміни освітньої системи на основі упровадження нововведень на технологічно-операційному рівні. По-третє, система цілепокладання у межах даного проєкту практично повністю співпадає з цілями Концепції Нової української школи, оскільки орієнтує освітню діяльність на практичну переорієнтацію з метою забезпечення саморозвитку особистості в якості глобальної мети освітніх реформ. Прогнозованим результатом застосування технології розвивального навчання є формування особистості з розвиненим критичним мисленням, соціально активної та відповідальної, інноваційної за напрямом діяльності та орієнтованої на поєднання власного розвитку і суспільних змін. А це, за великим рахунком, є і запланованим результатом становлення Нової української школи.

Для педагогів НУШ технологія розвивального навчання дозволяє ефективно підготуватися до реалізації кількох базових напрямів нововведень НУШ.

1. Компетентнісний підхід, який упроваджує НУШ у вітчизняній системі освіти, найбільш доцільно реалізовувати за допомогою технологій розвивального навчання. Зокрема, йдеться про технології зміщення знанневих акцентів на вироблення і розвиток у здобувачів освіти вмінь застосовувати набуті знання.

2. Важливу роль має відіграти технологія цілеспрямованої навчальної діяльності як основа організації освітнього процесу, за системою розвивального навчання. У технологічному вимірі цілеспрямована навчальна діяльність дає можливість розвинути особливу форму активності освітнього суб'єкта, що спрямована на зміну його самого в освітньому процесі – а це ++є однією з цілей НУШ.

3. Розвивальне навчання реалізує важливу інновацію НУШ стосовно важливості не лише результатів, а й процесу навчання і в цьому сенсі технологічно забезпечує формування компетентності щодо навчання

упровадж життя. Відповідно на його основі доцільно здійснювати навчальну діяльність через логіку реалізації її базових складових, таких як аналіз навчальної ситуації, цілепокладання, планування, моделювання та прогнозування результатів, контроль та оцінка.

4. Важливим є акцентування розвивальним навчанням, як і в системі НУШ, розвитку особистості, формування мислення учнів не стільки знанням, скільки способами інтелектуальних дій та набутими навичками до самостійного навчання, в основному через застосування його активних методів.

5. У технології розвивального навчання реалізується одна з базових настанов НУШ – перейти від трансляції готових знань у навчальному процесі до здійснення навчання на основі проблемних ситуацій з виходом на формуванні компетенцій самостійного навчання. Відповідно педагог набуває функції фасилітатора, що організовує самостійну діяльність учнів у процесі творчого вирішення проблем.

6. Технологія розвивального навчання є продуктивною для вирішення завдань НУШ щодо організації групової роботи учнів на основі співробітництва усіх освітніх суб'єктів та упровадження діалогової форми освітнього процесу.

7. Технологія розвивального навчання може бути ефективно використана для упровадження вимог НУШ щодо оцінювання навчальних досягнень учнів у контексті відстеження динаміки особистісного росту кожної дитини, а також формування системи самооцінювання та навичок саморефлексії стосовно навчальних досягнень.

Ще одна перспективна для підготовки педагогів НУШ до упровадження новацій в освітньому процесі технологія пов'язана з системним упровадженням ігор у процес навчання (так звана геймізація) і відповідно застосування технологій едьютейменту, тобто освіти через розваги та ігри.

Сучасні ігрові педагогічні технології у якості концептуальної основи мають відому теорію К. Гросса, згідно з якою ігрові та розважальні форми навчальної діяльності є ефективною формою підготовки до дорослого життя та важливим механізмом розвитку здатностей людини у процесі її соціалізації. У Концепції НУШ особливо наголошується на доцільності адаптаційно-ігрового етапу навчання дітей у початковій школі, однак використання ігрових технологій розглядається як важлива форма упровадження педагогічних інновацій в системі НУШ загалом [3]. Відповідно готовність педагога до використання ігрових технологій слід розглядати як важливу складову його професійної підготовки для успішної діяльності у системі НУШ.

Найбільшою чеснотою використання ігрових технологій слід вважати можливість формування мотивації дітей до самостійності у процесі навчання та загалом зацікавленості в освітньому процесі. Ігрові технології також значною мірою є механізмами успішної адаптації до тих новацій, які приходять з НУШ. У межах ігрових технологій дуже легко упроваджувати нові підходи до навчального процесу, це хороший механізм здійснення будь-яких нововведень у системі НУШ [2, с. 58].

Практика показує, що компетенції, сформовані у межах ігрового навчання, є найбільш стійкими та ефективними з погляду подальшого розвитку особистості. Крім того, ігрові технології чи не найбільш адаптовані для застосування різноманітних форм колективних, командних, кооперативних дій в учнівському колективі. Нарешті, слід говорити і про наявність феліксологічного потенціалу в ігрових технологіях, що сприяє не лише навчальному процесу, а й загалом гармонійному протіканню процесу соціалізації дитини [8, с. 13].

На сьогодні існують достатньо добре розроблені методики застосування ігор в якості навчальної технології. Педагогам НУШ доцільно рекомендувати наступні етапи їх використання в якості інноваційного інструментарію у своїй професійній діяльності:

1. Має бути визначено функціональне призначення конкретної педагогічної технології ігрового характеру і на цій основі здійснюється вибір ігрового інструментарію та визначається спрямованість ігрового навчання.

2. Здійснюється пілотний етап упровадження ігрової технології, призначаються способи узгодження навчальних цілей гри та ігрового інструментарію, форми контролю з боку педагога мотивації учасників гри до досягнення її навчальних цілей.

3. Забезпечується інтегрування гри у навчальний процес, здійснюється детальне сценарне панування її використання на уроці.

4. Здійснюється постійний процес евалюації протягом гри з упровадженням механізмів контролю та коригування. За рахунок цього досягається максимальний навчальний результат та задоволеність учнів своєю участю у грі.

Використання ігрових технологій у навчальному процесі слід розглядати як важливу складову професійних компетенцій педагога НУШ, що забезпечує досягнення значної частини завдань інноваційної трансформації освітнього процесу та створює передумови для розкриття креативного потенціалу самого педагога.

Серед інноваційних педагогічних технологій, оволодіння якими необхідне для формування готовності педагогів до реалізації завдань НУШ, особливе місце займає педагогіка партнерства. У Концепції НУШ остання утверджується як базовий механізм формування інноваційного освітнього середовища [3]. Її основою є інтеграція зусиль та діяльності педагогів, батьків, соціальних інститутів та наукових установ як цілісного

суб'єкта освітніх трансформацій. Сама педагогіка партнерства та співпраця у межах цього цілісного суб'єкта забезпечує ефективну взаємодію та комунікативне наповнення освітньої діяльності.

У наявних дослідженнях виділяють цілий комплекс конкретних технологій для реалізації в якості змістовного наповнення педагогіки партнерства: технології розвитку критичного мислення, проєктні технології, технології формування ситуації успіху, техноогії колективно-групової роботи, технології колективної творчої діяльності, технології мікрогрупової роботи та роботи у змінних групах тощо. При цьому педагогам НУШ рекомендується оволодіти різноманітними типами партнерства: комунікативно-дидактичним (взаємонавчання через комунікацію), управлінським (спільне управління освітнім процесом усіма стейкхолдерами), експертним (на основі спільного самооцінювання результативності освітніх процесів), проєктно-діяльним (через реалізацію комплексних освітніх проєктів на основі співпраці усіх зацікавлених сторін), консультативним (особливо щодо роботи з батьківською спільнотою) [1, с. 73].

У будь-якому випадку результатом є побудова спільними зусиллями максимально адаптованої до індивідуальних потреб освітньої траєкторії здобувача освіти, що здійснюється на основі рівноправної взаємодії та ефективної кооперації в освітньому процесі.

Висновки. Таким чином, можливості системи НУШ розкриваються через діяльність педагогів та педагогічних колективів завдяки їх фаховій компетентності, вмотивованості, прагнення до професійного саморозвитку. Підставою для цього є готовність педагогів НУШ до здійснення інновацій у межах реалізації завдань освітніх реформ. Щоб успішно працювати у межах системи НУШ, педагоги мають оволодіти ефективними інноваційними педагогічними технологіями, при цьому найбільш доцільною формою цього процесу є спеціалізоване навчання у системі післядипломної педагогічної освіти. На тренінгових навчаннях підвищення кваліфікації педагога зможуть засвоїти нові для себе ролі та опанувати інноваційні технології навчання. Важливою проблемою для подальшого дослідження слід вважати аналіз змін у світогляді та професійних пріоритетах педагогів НУШ у процесі формування професійних компетенцій щодо інноваційної діяльності.

Список використаних джерел

1. Ворон О. Аспекти впровадження педагогіки партнерства в Новій українській школі. *New pedagogical thought*. 2021. № 107 (1). С. 70–76.
2. Зубцова Ю. Є. Особливості застосування підходу «Навчання через гру» в освітньому процесі Нової української школи. *Вісник Запорізького національного університету: збірник наукових праць. Педагогічні науки*. 2020. № 1. С. 56–61.
3. Концепція Нової української школи: розпорядження Кабінету Міністрів України від 14.12.2016 № 988-р. Київ: 2016. 40 с. URL: <https://mon.gov.ua/storage/app/media/zagalna%20serednya/nova-ukrainska-shkola-compressed.pdf> (дата звернення: 12.11.2022).
4. Нові професійні ролі вчителя. URL: https://metoddialogu.blogspot.com/2017/11/blog-post_90.html (дата звернення: 12.11.2022).
5. Олійник І., Тищенко Л. Технологія розвивального навчання та Нова українська школа: аналіз і паралелі. *New pedagogical thought*. 2022. № 109 (1). С. 50–54.

6. Пометун О. І., Середняк Т. К. Енциклопедія інтерактивного навчання. Дніпро, 2019. 141 с.
7. Реалізація державної політики у сфері реформування загальної середньої освіти «Нова українська школа»: монографія / за ред. С. Л. Лондара. Київ: ДНУ «Інститут освітньої аналітики», 2019. 192 с.
8. Струкова Т., Братаніч Б. Соціальний інтелект як складова феліксологічного підходу до соціалізації дитини. *Вісник Дніпровської академії неперервної освіти. Серія: Філософія. Педагогіка*. Дніпро, 2021. № 1. С. 11–16.

References

1. Voron, O. (2021). Aspekty vprovadzhennia pedahohiky partnerctva v Novii ukrainekii shkoli [Aspects of implementing partnership pedagogy in the New Ukrainian School]. *New pedagogical thought*, 107 (1), 70–76 [in Ukrainian].
2. Zubitsova, Yu. Ye. (2020). Osoblyvosti zastosuvannia pidkhodu "Navchannia cherez hru" v osvitnomu protsesi Novoi ukrainskoi shkoly [Peculiarities of the application of the "Learning through the game" approach in the educational process of the New Ukrainian School]. *Visnyk Zaporizkoho natsionalnoho universytetu: zbirnyk naukovykh prats. Pedahohichni nauky*, 1, 56–61 [in Ukrainian].
3. Kontseptsiiia Novoi ukrainskoi shkoly: rozporiadzhennia Kabinetu Ministriv Ukrainy vid 14.12.2016. № 988-r. [Concept of the New Ukrainian School: Decree of the Cabinet of Ministers of Ukraine dated December 14, 2016 №. 988]. Kyiv: 2016. 40 s. URL: <https://mon.gov.ua/storage/app/media/zagalna%20serednya/nova-ukrainska-shkola-compressed.pdf> (accessed: 12.11.2022) [in Ukrainian].
4. Novi profesiini roli vchytelia [New professional roles of the teacher]. URL: https://metodialogu.blogspot.com/2017/11/blog-post_90.html (accessed: 12.11.2022) [in Ukrainian].
5. Oliinyk I., Tyshchenko L. (2022). Tekhnolohiia rozvyvalnoho navchannia ta Nova ukrainska shkola: analiz i paraleli [Developmental learning technology and the New Ukrainian school: analysis and parallels]. *New pedagogical thought*, 109 (1), 50–54.
6. Pomետun O. I., Seredniak T. K. (2019). Entsyklopediia interaktyvnoho navchannia [Encyclopedia of interactive learning]. Dnipro, 141 [in Ukrainian].
7. Realizatsiia derzhavnoi polityky u sferi reformuvannia zahalnoi serednoi osvity "Nova ukrainska shkola": monohrafiia [Implementation of state policy in the field of general secondary education reform "New Ukrainian School": monograph] / za red. S. L. Londara. Kyiv: DNU "Instytut osvithoi analityky", 2019. 192 [in Ukrainian].
8. Strukova T., Bratanich B. (2021) Sotsialnyi intelekt yak skladova feliksologichnoho pidkhodu do sotsializatsii dytyny [Social intelligence as a component of felixological approach to child socialization]. *Visnyk Dniprovskoi akademii neperervnoi osvity. Serii: Filosofii. Pedahohika*, 1, 11–16 [in Ukrainian].